

620

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1823
ΕΥΡΕΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
ΕΝ ΤΗΝΩ

π. 1905

1936

μετ' αυγαρις
να Τάφω

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΕΤΟΣ 1823
ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΕΝ ΤΗ ΝΩΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐπιχειροῦντες νὰ ἐξιστορήσωμεν τὴν κατὰ θείαν εὐδοκίαν Εὐρεσιν τῆς πανσέπτου Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νήσῳ καὶ ἐν τῷ τόπῳ ἀκριβῶς ἐν ᾧ τὰ καλλιμάρμαρα αὐτῆς ἐγείρονται παλάτια, ὁμολογοῦμεν ὅτι ὑπὸ ἱερᾶς κατεχόμεθα συγκινήσεως, ἀναλογιζόμενοι τὸ μέγεθος τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης δι' ἧς στεφανοῦται ἡ μικρὰ ἡμῶν νήσος Τήνος εὐτυχήσασα «θεία εὐδοκία» ἵνα ἐγκλείῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς, θησαυρὸν μέγαν ἀνεκτίμητον, τὴν θαυματοργὸν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ, καὶ διὰ τῶν θαυμάτων τῆς ὁποίας ἡ μικρὰ καὶ ἄσημος Τήνος κατέστη περίβλεπτος ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ

Κυρίου, καὶ τὸ ἐντευκτήριον τοῦ τε Δούλου καὶ Ἐλευ-
θέρου Ἑλληνισμοῦ. Διὰ τῆς εὐρέσεως τῆς Παν-
σέπτου Εἰκόνης ἡ Τήνος κατέστη νήσος ἱερά, ὡς πάλαι
ποτὲ ἡ γείτων αὐτῆς Δῆλος, τὸ στήριγμα θρη-
σκευτικῆς πεποιθήσεως, καὶ ἡ ἄγκυρα σωτηρίας ἐν
τῷ τρικυμιῳδὲ βίῳ παντὸς Χριστιανοῦ. Ἐν τῇ τοιαύ-
τῃ τιμῇ καὶ δόξῃ πᾶς Τήνιος εὐγνωμονεῖ τῇ Θεομή-
τορι, ὅτι τὴν μικρὰν Τήνον ἠρέσατο κατὰ τὸν Ψαλ-
μὸν ὡς κατοικίαν ἑαυτῆς, ἐδῶ στήσασα τὰ καλ-
λιμάγμαρα αὐτῆς παλάτια καὶ παρέχουσα τὰ θεῖα
εὐεργετήματα ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον. Θαῦμα
ὄντως μέγα τελεῖται κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν δύο μεγάλων
πανηγύρεων ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, θαῦμα ἐκπλήξεως,
θαῦμα παράδοξον, ἡ ἐπὶ τῷ αὐτῷ συγκέντρωσις χι-
λιάδων ψυχῶν, ἐν ἀδόλῳ καὶ ἀνυποκρίτῳ κατανύξει,
δεομένων πρὸ τῆς ἱερᾶς τῆς Θεομήτορος εἰκόνης. Λαοὶ,
φυλαί, καὶ γλῶσσαι συνέρχονται, πρὸς ἓνα σκοπόν,
ἀποβλέποντες, ἵνα ἐν συντριβῇ καρδίας, δεηθῶσι πρὸ
τῆς Εἰκόνης ἐκείνης, τῆς ὁποίας ἡ θαυματουργὸς δύ-
ναμις ἔλκει ὡς μαγνήτης τὸν σίδηρον πᾶσαν καρδίαν
ποικιλοτρόπως πᾶσχουσαν. Ἐκεῖ πρὸ τῆς ἐλκούσης
ἀοράτου δυνάμεως, τὰ δάκρυα ἀνεξάντλητα ρέουσιν,
ἐκεῖ ἀφιεροῦται παντὸς χριστιανοῦ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρ-
δία. Ἐκεῖ ἐξίσταται ὁ νοῦς τοῦ ἑτεροδόξου. Ἐκεῖ ἐκ-
θαμβοῦται ὁ ἄπιστος. Ἐκεῖ συγκινεῖται καὶ πείθεται ὁ
κλονιζόμενος καὶ ἀμφιρρέπων. Τί τούτου μεγαλείτερον
καὶ ἁγιώτερον; Τὸν θησαυρὸν τοῦτον, τὸ στήριγμα τῆς
ἀγίας ἡμῶν θρησκείας, τὸ καύχημα τῶν Ὁρθοδόξων,
τὴν παραμυθίαν τῶν ἀπληπισμένων, τὴν σκέπην
καὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν πασχόντων, καὶ προστάτιδα

καὶ μεσίτριαν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παραμυθίαν τὴν
θαυματουργὸν καὶ πάγκαλον Εἰκόνα ἐν τῇ μικρᾷ
ἡμῶν πατρίδι εὐρεθεῖσαν, προτιθέμενοι νὰ ἐξιστορί-
σωμεν, πῶς δηλαδὴ κατὰ θεῖαν ἔμπνευσιν καὶ ἐπιτα-
γὴν ἀνέθωρεν ἐκ τῆς γῆς, ἐπικαλούμεθα αὐτῆς ταύτης
τῆς ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνης τὰς εὐλογίας,
ἵνα ὡς οἶόν τε πιστῶς καὶ ἐπακριβῶς ἐξιστορίσωμεν
τὰ τῆς Εὐρέσεως, ὡς ὁ λάνθαστος ἱστορία διέσωσε καὶ
ὡς αἱ παραδόσεις μετέδωσαν ἀπὸ γενεᾶν εἰς γενεάν.

Ἡ δι' ἐνυπνίου πρώτη φανέρωσις
τῆς Θεοτόκου.

Κατὰ τὸ 1821 καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸς τῆς 25 Μαρ-
τίου, τῆς ἑορτῆς δηλαδὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεο-
τόκου καὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστάσεως
γέρον τις κηπουρός, ὀγδοηκοντούτης καὶ ἐνάρετος, ὁ
Μιχαὴλ Πολυζώης, ἐξ Ἀνδρου καταγόμενος, ἀλλ' ἂν
ἀπὸ μακρᾶς σειρᾶς ἐτῶν ἐν Τήνῳ ἐγκατεστημένος,
εἶδε τὴν νύκτα ἐν ὄνειρῳ τὴν Θεοτόκον, λευκὸν ἐν-
δυμα περιβεβλημένην, εἰσελθοῦσαν ἐν τῷ δωματίῳ
του. Σταθεῖσαν δὲ ἔμπροσθεν τῆς κλίνης του εἶπεν
αὐτῷ, ὕπαγε εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά,
ὅστις κεῖται ἔξωθεν τῆς πόλεως, ἐκεῖ σκάψε καὶ θά
εὔρης μίαν εἰκόνα μου· ἐκεῖ νὰ ἰδρῦσητε ἐκκλησίαν
ὡς ὑπῆρχε καὶ ἄλλοτε, ἐγὼ δὲ θὰ σὰς βοηθήσω εἰς
τὸ ἔργον». Ὁ γέρον Μιχαὴλ ἔντρομος γενόμενος
καὶ ἀφνυνισθεὶς ἐπὶ τῷ παραδόξῳ ὁράματι ἠγέρθη
σταυροκοπούμενος, καὶ ἀποδώσας αὐτὸ εἰς πειρασμὸν
τοῦ Διαβόλου, ἔπεσε καὶ πάλιν νὰ κοιμηθῇ. Ἀλλ' ὁ
ὑπνος δὲν κατήρχετο ἐπὶ τῶν βλεφάρων του, τὸ ὄνει-

ρον ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, καὶ τὸν ἔκαμνε νὰ σκέπτηται ἀδιακόπως πᾶν ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσεν. Ἐν τοιαύτῃ δὲ εὐρισκόμενος καταστάσει καὶ πρὶν ἢ ὁ ὕπνος καταλάβῃ αὐτόν, βλέπει καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν θεῖαν γυναῖκα ἐρχομένην πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς φῶς λευκὸν καὶ γλυκύ, ἄγνωστον πόθεν ἐρχόμενον διεχύθη ἐν τῷ δωματίῳ καὶ κατηύγασε τὰ πάντα. Ὁ γέρον ἀνοίγει τοὺς ἡμικλείστους ὀφθαλμούς του, τρίβει αὐτοὺς ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶναι ὄραμα καὶ ἐγείρεται ἔντρομος, ἡ γυνὴ ἐκείνη ἴστατο ἔμπροσθεν τῆς κλίνης του, πέριξ τῆς κεφαλῆς τῆς λαμπρὸς ἐκ θείου φωτὸς στέφανος ἐσχηματίζετο, ἐπὶ τῆς παρθενικῆς αὐτῆς μορφῆς, ἀπειρος χάρις καὶ γλυκύτης ἐξωγραφίζετο, ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ζωηρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν ἐφαίνετο ὅλη τῆς θείας αὐτῆς καρδίας ἡ ἀπειρος ἀγαθότης. Ὁ γέρον ἠγέρθη, τὰ μέλη αὐτοῦ ἔτρεμον ἐκ τῆς συγκινήσεως, οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ἐκ τοῦ φόβου. Ἡ θεία γυνὴ εἶπε τότε πρὸς αὐτόν, διατί φοβεῖσαι; ἂν ἐπίστευες δὲν θὰ ἐφοβεῖσο. Ὁ φόβος σου εἶναι ἐκ τῆς ἀπιστίας. Ἀκουσον ἐξηκολούθησεν ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Παναγία, ἐκεῖ εἰς τὸν ἄγρον τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά εἶναι θαμμένη, μία εἰκὼν μου. Τὸ θέλω, τὸ ζητῶ ὡς χάριν ἀπὸ σέ, γέρον, ὕπαγε, σκάψε ἐκεῖ, θὰ τὴν εὔρης. Ἐκεῖ ν' ἀνεγείρης ἐκκλησίαν, ὡς ὑπῆρχε καὶ ἄλλοτε. «Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω». Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἡ γυνὴ ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁ γέρον Μιχαὴλ ἐγερεθεὶς τὴν ἐπομένην λίαν πρωΐ μετέβη εἰς τὸν ἱερέα τῆς πόλεως καὶ διηγήθη αὐτῷ τὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐπισημβάντα αὐτῷ. Ὁ ἱερεὺς ὁμοῦς

ἀποδώσας καὶ οὗτος τὰ τοῦ ὁράματος εἰς πλάνην τῆς φαντασίας τοῦ γέροντος, ἐζήτησε νὰ καθησυχάσῃ αὐτόν, ἐπιπροσθέσας ὅτι τὸ ὄνειρόν του προήρχετο ἐκ τοῦ Διαβόλου καὶ προέτρεψεν αὐτόν ἵνα κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἵνα καθαρισθῇ δῆθεν ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν του. Ἀλλ' ὁμοῦς ὁ γέρον δὲν καθησύχασε, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ ὅτι πᾶν ὅ,τι εἶδε καὶ ἤκουσεν, ἦτο ἅπλοῦν ὄνειρον καὶ ἐπομένως ψεῦδος καὶ ἔργον τοῦ Σατανᾶ. Διηγήθη τὸ ὄραμά του εἰς πάντας τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἐγέλων θεωροῦντες τὸν γέροντα τρελλόν, καὶ ἄλλοι ἔλεγον ἐξήτει ὅτι διὰ τῶν ἀφηγήσεών του νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ὡς ἅγιον, ὡς βλέποντα τὴν Θεοτόκον καθ' ὕπνον. Δύο δὲ μόνον ἐπίστευσαν ἡ μᾶλλον ἐκ περιεργείας κινούμενοι ἀπεφάσισαν νὰ βοηθήσωσιν αὐτόν εἰς τὴν ἀνασκαφὴν, μεταβαίνοντες νύκτα εἰς τὸν ὑποδεικνυόμενον ὑπὸ τοῦ γέροντος ἄγρον καὶ ἐπιλαμβανόμενοι τῆς ἀνασκαφῆς διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων, εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν ὁποίων ὑπήγετο ἀκόμη ἡ νῆσος καὶ οἱ ὅποιοι τίς οἶδε πῶς θὰ ἐξελάμβανον τὸ πρᾶγμα.

Μετέβησαν ὁθεν νύκτα τινὰ μετὰ τοῦ γέροντος ἐκεῖ εἰς τὸν ἄγρον παραλαβόντες τὰ ἐργαλεῖα των, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄγρος ἦτο μέγας ἔσκαψαν εἰς πολλὰ μέρη δοκιμαστικῶς, ἀλλὰ ματαίως, διότι οὐδαμοῦ εὔρον λείψανα ἀρχαίας οἰκοδομῆς. Τέλος ἀπεφάσισαν νὰ σκάψωσι τυχαίως εἰς ἓν μέρος. Δὲν εἶχον ὁμοῦς προχωρήσῃ πολύ, ὅτε αἱ ἀξίνας των προσέκρουσαν εἰς ἀρχαῖόν τινα τοῖχον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήγαγον ἀρκετὰς πλίνθους. Ὁλόκληρον τὴν νύκτα

εργάσθησαν οὕτως καὶ οὐδὲν ἄλλο εὗρισκον εἰ μὴ πλίνθους. Ἐπλησίαζε δὲ ἡ πρωΐα ἐκ φόβου μὴ ἀνακαλυφθῶσιν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἔφυγον ἐκεῖθεν, ἀπελπισθέντες καὶ ἀποδίδοντες εἰς φαντασίαν τοῦ γέροντος τὸ ὄραμα.

Τὸ πρῶτον θαῦμα.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀντώνιος Δοξαράς, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροῦ, εὗρων τὰς πλίνθους αἷς, κατὰ τὴν ἀνασκαφήν, ἐξήγαγον ἐν ἀφθονίᾳ οἱ ἐργάται μετὰ τοῦ γέροντος Μιχαήλ, ἠθέλησεν ἐπωφελούμενος τῆς περιστάσεως νὰ χρησιμοποίησιν αὐτάς. Καὶ παραλαβὼν κτίστας τινὰς ἤρξατο νὰ ἀνεγείρῃ διὰ τῶν πλίνθων φούρνον. Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν αὐτὸς καὶ οἱ ἐργαζόμενοι κτίσται εἶδον ὅτι ἡ ἄσβεστος δὲν προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῶν πλίνθων καὶ συνεπῶς ὅσον καὶ ἂν προσεπάθῃ νὰ ἀνεγείρῃ ἔστω καὶ ἐν μέρος τοῦ φούρνου, τοῦ κατεκρημνίζετο ἀμέσως, ὡσανεὶ ἀόρατός τις δύναμις ὦθει καὶ κατεκρήμνιζε τὸ κτιζόμενον, δεικνύουσα οὕτω ὅτι δὲν ἤθελε νὰ βεβηλωθῶσιν αἱ πλίνθοι αἱ ἐκ Ναοῦ προερχόμεναι χρησιμοποιούμεναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἀνέγερσιν τοῦ φούρνου.

Τὸ ὄνειρον τῆς Καλογραίας.

Ἔτος ὁλόκληρον εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ δράματος τοῦ ἐναρέτου γέροντος Μιχαήλ. Τὸ ὄραμα καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι ἀνασκαφαί, καὶ ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου, καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σχόλια εἶχον λησμονηθῇ καὶ οὐδεὶς πλέον ἐπ' αὐτῶν ἐγένετο λόγος ὅτε κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ

1822 περὶ τὸν ὄρθον μιᾶς Κυριακῆς, ἡ Θεοτόκος ἐπεφάνη καὶ πάλιν κατ' ὄναρ ὡς γυνὴ ἄρρητον δόξαν καὶ λαμπρότητα περιβεβλημένη, εἰς μίαν Παρθένον καὶ ἐνάρετον μοναχήν, ὀνόματι Πελαγίαν, ἐτῶν ὀγδοήκοντα καὶ μονάζουσιν εἰς τὴν μίαν ὥραν ἀπέχουσιν τῆς πόλεως Τήνου καὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους Κεχροβουνίου κειμένην Γυναικείαν μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡ ἐν λόγῳ μοναχὴ εἶχε καταταχθῇ ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ, ἦτο τὸ ὑπόδειγμα ἐναρέτου βίου χριστιανῆς, διὸ καὶ πάντες ἐν τε τῇ Μονῇ ταύτῃ, καὶ τῇ νήσῳ ἐσέβοντο αὐτὴν μεγάλως διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν εὐσέβειαν, καὶ πανταχοῦ ἦτο γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα Πελαγία. Οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ αὐτῆς, οὔτε ἐκ ποίας οἰκογενείας ἦτο αὕτη. Καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι κατείγετο ἐκ Χίου ἐκ τῆς οἰκογενείας Νεγροπόντη, ἄλλοι ἐκ Σύρου ἐκ τῆς οἰκογενείας Κουέρτη καὶ ἄλλοι ἐξ Εὐβοίας ἐκ τῆς οἰκογενείας Δόση. Τὸ κοσμικὸν δὲ ὄνομα αὐτῆς εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκαλεῖτο πρὶν ἀσπασθῇ τὸ μοναχικὸν στάδιον Λουκία. Πρὸς ταύτην ἤδη τὴν ἐνάρετον μοναχήν ἐνεφανίσθη ἡ Θεοτόκος καθ' ὕπνους καὶ εἶπεν «ἐγέρθητι ταχέως καὶ ὕπαγε εἰς τὸν Σταματέλον Καγκάδην (ἐνα τῶν τότε προκρίτων τῆς πόλεως καὶ ἐπιτροπὸν τῆς Μονῆς) καὶ εἰπὲ αὐτῷ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν οἶκόν μου, κεχωσμένον εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά, νὰ ἐπιστατήσῃ δὲ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀνέγερσιν τοῦ λαμπροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς Ναοῦ». Ἡ Πελαγία περίφοβος γενομένη ἐπὶ τῷ ὄραματι, ἠγέρθη πάραυτα καὶ ἤρξατο νὰ προσεύχεται διαλογιζομένη τὰ κατ' αὐτὸ καὶ ἀπο-

δίδουσα εἰς τὴν φαντασίαν τῆς τὸ ἐνύπνιον. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ εἰς οὐδένα ἀπετόλμησε νὰ εἴπῃ τι. Ἄλλ' ἡ Θεοτόκος ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν αὐτῇ μετὰ ἑπτὰ ἀκριβῶς ἡμέρας, καὶ τῆς ὑπενθύμησε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μοναχὴ ἐξηκολούθει σιγῶσα καὶ εἰς οὐδένα ἐμπιστευομένη, τὰ τοῦ δράματος, ἡ Θεοτόκος ἐνεφανίσθη καὶ τρίτην φορὰν πρὸς αὐτήν, ἐν ὁργῇ πλέον καὶ σταθεῖσα πρὸ τῆς κλίνης τῆς ἐν ἀρρήτῳ μεγαλοπρεπείᾳ τὴν ἐπέπληξεν διὰ τὴν δυσπιστίαν καὶ ἀδιαφορίαν τῆς καὶ προσέθεσεν ἐπιτακτικῶς, «Ὑπαγε καθὼς σοὶ εἶπον καὶ ἐπάκουσον». Εἰς τὴν ὁργὴν αὐτὴν καὶ τὸ ἐπιτακτικὸν τῆς φωνῆς τόνον ἡ Πελαγία ἀφνυσίθῃ ἐντρομος, τὰ μέλη αὐτῆς ἔτρεμον, ῥίγος κατέλαβεν αὐτὴν καθ' ἅπαν τὸ σῶμα καὶ ἡγέρθη, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀνοικτοὶ ἤδη ἔβλεπον τὴν γυναῖκα ἣν καὶ κοιμωμένη εἶδε, ἰσταμένην ἀκόμῃ πρὸ αὐτῆς ἀκίνητον καὶ ἐν μεγαλοπρεπεῖ στάσει καὶ βλέμματι, ἐκπέμπουσαν δὲ μυστηριῶδες καὶ γλυκὺ λευκὸν φῶς περὶ αὐτῆς καὶ παρατηροῦσαν ἀτενῶς τὴν μοναχὴν διὰ τῶν ὡραίων καὶ μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς. Πλήρης τότε τρόμου ἡ Πελαγία, καὶ μόλις δυναμένη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις τῆς, ἠρώτησε τὴν μυστηριώδη γυναῖκα. Καὶ ποία εἶσαι σύ, Κυρία μου, ἣτις ὁργίζεται οὕτω κατ' ἐμοῦ καὶ με προστάξεις τοιαῦτα; Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς ἡ μυστηδιώδης γυνή, ἥγειρε τὴν χεῖρα καὶ ὥσει δεικνύουσα τὸν κόσμον ὅλον εἶπε ἐν ἄκρῳ μεγαλοπρεπείᾳ, «εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην». Οὐδεμία ἀμφιβολία πλέον ἐναπέμεινεν εἰς τὴν μοναχὴν ὅτι ἡ πρὸ αὐτῆς γυνή, ἦτο ἡ Θεοτόκος καὶ ὅτι αὕτη εἶχε

προορισθῇ ὑπ' αὐτῆς ἵνα τὴν θαυματουργὸν αὐτῆς Εἰκόνα ἀποκαλύψῃ. Διὸ καὶ πλήρης χαρᾶς «Αἰνεῖτε Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν» ἀνεφώνησεν ἡ πελαγία καὶ ἔγευθεῖσα ἔτρεξε τάχιστα εἰς τὴν ἡγουμένην καὶ διηγήθη πανθ' ὅσα εἶδε καὶ ὅσα συνέβησαν αὐτῇ. Ἡ δὲ ἡγουμένη τὴν μεγάλην τῆς Πελαγίας ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν γνωρίζουσα, ἐπίστευσεν ἀμέσως εἰς αὐτήν, ἀπέστειλε πάραυτα εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Θεοτόκου ὑποδεικνυόμενον ἐπίτροπον τῆς Μονῆς Σταματέλον Καγκάδην, κατοικοῦντα εἰς Καρυά, χωρίον γραφικὸν καὶ ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν ἀπέχον τῆς πόλεως, πρὸς ὃν ἡ εὐσεβὴς μοναχὴ μετ' εὐλαβίας διηγήθη τὸ ὄραμα. Ὁ Καγκάδης ἔσπευσεν ἀμέσως καὶ συνήντησε τὸν τότε ἀρχιερεῖα τῆς νήσου Γαβριήλ, ἄνδρα θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον πρὸς ὃν παρουσίασε καὶ τὴν μοναχὴν καὶ ἐκ στόματος τῆς ὁποίας ἤκουσεν οὗτος τὴν ἀφήγησιν τῆς ἀποκαλύψεως. Γνωρίζων δὲ ὁ Γαβριήλ καὶ τὰ τοῦ δράματος τοῦ γέροντος Μιχαὴλ Πολυζώη καὶ ἰδὼν ὅτι ταῦτα συνεφώνουν ἐν πολλοῖς, ἐπίστευσεν εἰς τὴν Πελαγίαν καὶ σπεύσας προσεκάλεσε τὴν ἐπομένην εἰς σύσκεψιν τοὺς προκρίτους τῆς νήσου καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτοῖς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Θεομήτορος. Πάντες ἔμειναν σύμφωνοι νὰ ἐνεργήσωσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιθυμίας τῆς Θεοτόκου, δώσαντες πλήρη πληρεξουσιότητα ἐνεργείας εἰς τὸν ἀρχιερεῖα Γαβριήλ.

Οὗτος δὲ τὴν ἐπομένην τοῦ Συμβουλίου τῶν προκρίτων ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν πρὸς πάσας τὰς ἐκκλησίας τῆς νήσου ἀναγνωσθεῖσαν, διὰ τῆς ὁποίας παρώτρυνε τοὺς κατοίκους νὰ συντρέξωσιν ὅλοι εἰς τὸ

μέγα αὐτὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἀνευρέσεως τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης, καὶ τοῦ πανσέπτου Ναοῦ.

Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ἐφάνησαν πρόθυμοι καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸν ἀρχιερέα Γαβριήλ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ἕκαστος. Οὕτω δὲ συνελέγη ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν.

Αἱ ἀνασκαφαὶ πρὸς εὗρεσιν

τῆς Ἀγίας Εἰκόνης.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1822 ἤρχισαν αἱ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Σταμ. Καγκάδη, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Προδρομοῦ. Ἄλλ' ὅμως καίτοι κατεσκάφη ὅλος ὁ χῶρος τὸν ὁποῖον κατελάμβανεν ὁ ναὸς οὗτος οὐδαμοῦ εὗρον τὴν ἀναζητουμένην εἰκόνα. Πλησίον μόνον τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ ναοῦ εὗρέθη φρέαρ ἀρχαῖον βάθους δώδεκα ὀργυιῶν.

Τὰ συλλεγένητα χρήματα ἐξηντλήθησαν, καὶ ἔνεκα τούτου αἱ ἐργασίαι ἐγκατελήφθησαν οὐδεὶς δὲ πλέον ἐσκέπτετο περὶ ἀνεγέρσεως ναοῦ ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ εὗρεθέντος ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου, ὡς εἰς τὸ πρὸς τὴν Πελαγίαν ὄνειρον εἶχε διατάξει ἡ Θεοτόκος.

Ἡ ὀργὴ τῆς Παναγίας.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ πολλαὶ ἡμέραι ἀφ' ὅτου διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς ἀνασκαφῆς εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Δοξαρά πρὸς εὗρεσιν τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας καὶ ἤρχισε τὰ μαστίχη τὴν νῆσον πανώλης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέθνησκον πολλοὶ καθ' ἑκάστην. Πάντες ἀπέδωκαν

τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀπαισίας νόσου εἰς τὴν ὀργὴν τῆς Θεοτόκου τῆς ὁποίας ἡ ἐπιθυμία δὲν ἐξετελέσθη ἐκ μέρους τῶν κατοίκων μετὰ τῆς προσηκούσης εὐλαβείας. Ἡ μοναχὴ Πελαγία εἶδε πάλιν ὄνειρον, κατὰ τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη πρὸς αὐτὴν ἡ Παναγία καὶ τὴν προέτρεψε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου ὅτι δὲν θ' ἀφίσῃ ψυχὴν ζῶσαν εἰς τὴν νῆσον ἂν δὲν ἐκτελεσθῇ ἡ ἐπιθυμία τῆς. Τὴν ἐπομένην ἡ Πελαγία ἀνεκοίνωσε τὸ ὄνειρόν της εἰς τὸν Ἀρχιερέα τῆς νήσου Γαβριήλ, ὅστις πάλιν προσεκάλεσε τοὺς κατοίκους δι' ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς νὰ συνεισφέρωσι πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας πᾶν ὅ,τι δύναται ἕκαστος. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν συνελλέγη ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν καὶ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ εὗρεθέντος ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου ἀνέγερσις ἑτέρου ναοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον ἐξέλεξαν τρεῖς ἀκόμη ἐκ τῶν προϋχόντων τῆς νήσου, τὸν Γεώργιον Περίδην, Ἀντώνιον Καλλέργην, καὶ Γεώργιον Σιώτην οἱ ὁποῖοι μετὰ τοῦ Σταματέλου Καγκάδη, ἀνέλαβον τὴν φροντίδα τῆς ἐπιστασίας διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἐν θαῦμα

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχιερεὺς τῆς νήσου Γαβριήλ ἐπρόκειτο διὰ δοξολογίας νὰ θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ, καὶ ἀρχίσωσιν οὕτω αἱ ἐργασίαι, ἐζήτησεν οὕτως ὀλίγον ὕδωρ διὰ τὸν ἀγιασμόν, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὗρέθη τοιοῦτον, ἀπεφάσισαν δὲ νὰ ἀναμένωσιν ὀλίγον μέχρις ὅτου

στείλωσιν εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Νικόλαος ἄνθρωπον
νὰ φέρῃ ὀλίγον ὕδωρ. Αἴφνης προσέρχεται πρὸς
τὸν Ἀρχιερέα Γαβριήλ παιδίον τι, τὸ ὁποῖον λέγει
ὅτι τὸ ὀπισθεν τοῦ Ἁγίου βήματος φρέαρ εἶναι πλη-
ρες μέχρι τῶν χειλέων ὕδατος. Πάντες ἠπόρησαν διὰ
τοὺς λόγους τοῦ παιδίου, διότι ἦτο γνωστὸν ὅτι τὸ
εὗρεθὲν φρέαρ ἦτο στεγνόν. Μετὰ μεγάλης τῶν ὁμῶς
ἐκπλήξεως εἶδον αὐτὸ μέχρι τῶν χειλέων πλήρες.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχε ὅτι εὕρισκοντο πρὸ
θαύματος τῆς Παναγίας. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ ναὸς
ἐτελείωσε καὶ ἐτιμήθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου
καὶ τῆς Ζωοδόχου πηγῆς, διότι παραδόξως ἐπήγαγεν
ὕδωρ τὸ ὁποῖον καὶ ἁγίασμα ἐκλήθη. Ἐκ τοῦ ὕδατος
δὲ τούτου καὶ σήμερον οἱ εἰς Τήνον μεταβαίνοντες
προσκυνηταὶ πίνουνσι καὶ ἁγίασμα θεωρεῖται.

Ὀλίγα ἱστορικά.

Πλησίον τῆς παλαιᾶς πύλης τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου
Ἰωάννου εὐρέθη στήλη μαρμαρίνη ἐπὶ τῆς ὁποίας
ἦτο χαραγμένη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

ΦΩΣ ΖΩΗΣ ΟΙΚΙΔΙΩΝ ΔΙΑΦΕΡΟΝ Τῷ
ΔΕΣΠΟΤῇ ΜΟΥ Τῷ ΑΓΙῷ ΙΣΙΔΩΡῷ

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δὲ ταύτης φαίνεται ὅτι ὁ πα-
λαιὸς ναὸς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου εἶχεν ἐγεγενηθῆ ὑπὸ ἀρχιε-
ρέως τῆς νήσου καλουμένου Ἰσιδώρου, ἄγνωστον
ὅμως παραμένει ποίαν ἐποχὴν ἔζησεν οὗτος. Εἰς τὰ
ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου εἰσέβησαν πολλὰ
τεμάχια μαρμάρων, πλίνθοι καὶ κέραμοι ἐκ τῶν

ὁποίων ἐφαίνετο ὅτι ὁ ναὸς οὗτος εἶχε κτισθῇ διὰ
τῶν λειψάνων ἀρχαίου μεγαλοπρεποῦς ναοῦ. Ὁ Ἀθη-
ναῖος ἱστορικὸς ἀναφαίρει ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο λαμπρὸς
ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης.

Πέριξ δὲ αὐτοῦ ὑπῆρχε μέγα ἄλσος καὶ πλησίον
αὐτοῦ διανυέστατον καὶ ἀφθονώτατον ὕδωρ. Τὸν ναὸν
τοῦτον φαίνεται ὅτι ἐκρήμνισαν οἱ χριστιανοί, νομί-
ζοντες ὅτι οὕτω θεάρεστον ἐπιτελοῦν ἔργον καὶ διὰ
τῶν μαρμάρων, λίθων, κεράμων καὶ πλίνθων ἔκτισαν
τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου. Ὁ δὲ ναὸς τοῦ Ἀγ. Ἰωάν-
νου ἐκὰν κατὰ τὸ 1200 ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν Ἀράβων
οἱ ὅποιοι ἔκαυσαν καὶ ἐλεηλάτησαν κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν ἐκείνην ὅλας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Εὗρεσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνης.

Ὁ ναὸς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἶχε σχεδὸν τελειώσῃ
καὶ δὲν ὑπελείπετο παρὰ ἡ διακόσμησις καὶ πλακό-
στρωσις αὐτοῦ. Τὴν 30 Ἰανουαρίου 1823, ἡμέραν τῆς
ἐορτῆς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, μερικοὶ ἐργάται ἰσοπέ-
δωνον τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ προπαρασκευάζοντες αὐτὸ
διὰ τὴν πλακόστρωσιν. Ἦτο σχεδὸν μεσημβρία ὅτε
εἰς ἐργάτης, ὀνομαζόμενος Ἐμμανουὴλ Μάτσας ἡ
Σπανὸς σκάπτων μίαν ὀρυιὰν πρὸς δυσμὰς τοῦ εὗρε-
θέντος φρέατος, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ἀξίνη αὐτοῦ
προσέκρουσεν εἰς ξύλον, τὸ ὁποῖον ἔσχισεν εἰς τὸ μέσον.
Ἐκ περιεργείας λαμβάνει τὸ ἐν τεμάχιον τοῦ ξύλου εἰς
χεῖρας του καὶ βλέπει ὅτι ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ἦτο κεκαυ-
μένον, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὅμως διετήρει ἵχνη χρωμάτων.
Καθαρίζει αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς του καὶ μὲ μεγάλην

ἔκπληξιν του βλέπει ὅτι εἶναι εἰκὼν. Δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὸν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὰ δύο τεμάχια ξύλου τὰ ὁποῖα ἀνεῦρεν ἦτο ἡ ζητουμένη εἰκὼν τῆς Παναγίας. Ἀλλόφρων καὶ ἑξαλλος ἐκ τῆς συγκινήσεως λαμβάνει εἰς χεῖρας του τὰ δύο τεμάχια τῆς Εἰκόνας, προσπαθεῖ νὰ προσαρμόσῃ αὐτὰ καὶ σταυροκοπούμενος ἀσπάζεται αὐτά.

Διὰ φωνῶν καλεῖ τοὺς λοιποὺς ἐργάτας, οἵτινες σπεύδουσι νὰ προσκυνήσωσι τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα. Ἡ εἰκὼν ἐκκαθαρίσθη μετὰ προσοχῆς καὶ ἐφάνη ὅτι ἦτο εἰκὼν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Ὑπὸ ἔποψιν τέχνης ἐν ἀριστουργημα. Ἡ γενομένη τομὴ ἐγένετο ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τῶν εἰκόνων τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ χωρὶς οὐδόλως νὰ θίξῃ αὐτάς. Τοῦτο ἐθεωρήθη θαῦμα. Θεωρεῖται δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ καὶ μία ἀπὸ τὰς ἑβδομήκοντα εἰκόνας τὰς ζωγραφηθείσας ὑπ' αὐτοῦ. Αὐθιμερὸν παρεδόθη ἡ εἰκὼν εἰς τὸν Ἀρχιερεὰ τῆς νήσου Γαβριὴλ τὸν τόσον ἐπιδείξαντα ἐνδιαφέρον καὶ τόσον παροτρύνοντα τοὺς κατοίκους εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνασκαφῶν, αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς τὸ φῶς τὸ πολύτιμον τῆς Ὁρθοδοξίας κειμήλιον. Πλήρης χαρᾶς καὶ δακρύων ἐκ συγκινήσεως ὁ ἐνάρετος Γαβριὴλ ἔλαβεν ὡς ἄλλος Συμεὼν τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ καὶ πλήρης σεβασμοῦ κατησπάσθη αὐτὴν ἀναφωνῶν ἐν ἑκτάσει. «Μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου».

Ἡ πανώλης ἔπαυσε.

Τὸ μέγα καὶ χαρμόσυνον γεγονός τῆς εὐρέσεως τῆς

Πανσέπτιον Εἰκόνας ἀπὸ στόματος εἰς στόμα διαδιδόμενον ἐγνώσθη τάχιστα καθ' ὅλην τὴν νήσον, οἱ δὲ κάτοικοι ἄθροοι ἔσπευδον ἐκ πάντων τῶν σημείων αὐτῆς εἰς προσκύνησιν καὶ ἀσπασμὸν αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τῆς θαυματουργοῦ δυνάμεως τῆς τὴν βοήθειαν. Ἡ πανώλης ἐμάστιζεν εἰσέτι τὴν νήσον, πολ-

λοὺς ἀποστέλλουσα καθ' ἑκάστην εἰς τὸν Ἄδην, καὶ πολλῶν προσβαλλομένων ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τῶν κατοίκων, ὅταν εἶδον ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς εὐρέσεως τῆς Εἰκόνας, τὰ καθ' ἑκάστην στιγμὴν συμβαίνοντα πανωλικά κρούσματα ἔπαυσαν, μετ' ὀλίγας ἡμέρας δὲ ἡ νόσος ἐξέλιπε τελείως ἐκ τῆς νήσου, καὶ οἱ ὑπ' αὐτῆς προσβεβλημένοι ἐθεραπεύθησαν. Τὸ θαῦμα ἦτο προφανές.

Μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς Ἀγ. Εἰκόνης ἡ πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, διὰ τὴν πρὸς τὴν διαταγὴν τῆς Θεοτόκου ἀμέλειαν, καὶ ἀδιαφορίαν, τιμωρία εἶχεν ἐκλείψῃ.

Ἡ θαυματουργὸς Εἰκὼν ἔσωσε τὴν νῆσον ἐκ τῆς πανώλους.

Ὁ ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς πανσέπτου Εἰκόνης καὶ τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν ὀνείρων τοῦ ἐναρέτου γέροντος Πολυζώῃ καὶ τῆς εὐσεβοῦς μοναχῆς Πελαγίας, ἀληθῆς ἱερὸς ἐνθουσιασμὸς κατέλαβε πάντας τοὺς κατοίκους τῆς νήσου, ἀποφασίσαντες τὴν κατὰ γράμμα ἐκπλήρωσιν τῆς ἱερᾶς θελήσεως τῆς Θεομήτορος, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως εἰς αὐτὴν μεγάλου καὶ περικαλλοῦς Ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Εὐαγγελιστρίας τιμωμένου, αὐτοῦ τούτου τοῦ σήμερον ὑπάρχοντος, καὶ εἰς ὃν ἐξανίσταται ὁ εὐσεβὴς χριστιανὸς εἰσερχόμενος καὶ ὁρῶν τὸν πλοῦτον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου ὃν οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τῶν ἀπείρων δωρημάτων τῆς θεομήτορος ἀπολαύσαντες σπεύδουσι διὰ τῶν ἀφιερωμάτων τῶν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς αὐτὴν νὰ ἐκδηλώσωσιν. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ μικροῦ κατὰ θεῖαν παραγγελίαν, ὡς ἡ παράδοσις λέγει ἀλλὰ περικαλλοῦς καὶ καλλιμαρμάρου ναοῦ, ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, ἀποτελεῖ σειρὰν θαυμάτων ἀλλεπαλλήλων ὧν τὴν ἀφήγησιν οὔτε ὁ χρόνος οὔτε ὁ χώρος ἐπιτρέπει ἡμῖν. Ἱερεῖς, πρόκριτοι καὶ λαὸς ἔσπευσαν, ὁ μὲν νὰ δωρήσῃ τοὺς ἀγροὺς τοῦ ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγείρεται σήμερον τὸ περικαλλὲς Οἰκοδόμημα, ὁ δὲ μέρος τῆς περιουσίας του, ὁ ἄλλος τὰ κοσμήματα τῆς συζύγου του, ἕτερος τὰ ἀργυρὰ σκεύη τοῦ οἴκου του, οἱ πτωχότεροι τὴν προσωπικὴν των ἐργασίαν πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ παγκά-λου Ναοῦ. Οὕτως ἄνωθεν τοῦ προμνηθέντος Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ σήμερον καλουμένου Ναοῦ

τῆς εὐρέσεως, ἐτέθησαν τὰ θεμέλια διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας. Ἀλλὰ μὲ ὅλον τὸν ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν κατοίκων, μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν πόλεως καὶ χωρίων τὰ ἐξ αὐτῶν συλλεγέ-ντα χρήματα δὲν ἐπήρκει, ἡ προσωπικὴ ἐργασία αὐτῶν μόνη δὲν συνετέλει, ὑπῆρχεν ἀνάγκη χρημάτων διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ, καὶ ὁ λαὸς βαρύνθυμος ἔβλεπε τὸ ἔργον αὐτοῦ μόλις ἐγειρόμενον νὰ κινδυ-νεύῃ νὰ σταματήσῃ. Ἡ Θεοτόκος ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφίσῃ ἄνευ συνδρομῆς, ὡς ἄλλως τε εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν γέροντα Μιχαὴλ καὶ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον των. Ποσάκις, λέγουσιν οἱ γέ-ροντες, ἐκοιμήθησαν βαρύνθυμοι μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ αὔριον θὰ ἐπιφέρῃ τὴν διακοπὴν τοῦ ἔργου, διότι τὸ ταμεῖον τοῦ Ναοῦ ἦτο κενὸν μὴ ὑπάρχοντος οὐδ' ὀβολοῦ, καὶ ὅμως ἡ πρωτὰ ἀνέτελλε μὲ ἐν θαῦμα τῆς Θεοτόκου καὶ μὲ μίαν γενναίαν χρηματικὴν προσφο-ράν· οὕτω τῇ συνδρομῇ τῆς Θεοτόκου τὸ ἔργον γιγαν-τιαίως προὐχῶρει. Πλεῖστα ὅσα θαύματα, ἠδυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀρκούμεθα ἀναφέρον-τες δύο, τὰ πρῶτα μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν θεμελίων.

Τὰ ἐκατὸν δίστηλα.

Τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ μόλις εἶχον ἐγερθῇ ὀλίγον ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ ἐν τῷ Ταμεῖῳ χρήματα εἶχον ἐξαντληθεῖ. Περίλυποι πάντες ἔβλεπον ὅτι μικρὸν καὶ τὸ ἔργον θὰ διεκόπτετο ἐν τῇ ἐνάρξει του, οἱ πρόκριτοι καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἔβλεπον

μετὰ θλίψεως καὶ ἐν ἀπογνώσει συνεσκέπτοντο περὶ τοῦ πρακτέου, ὅτε μίαν πρωΐαν τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων προσήγγισεν εἰς τὴν νῆσον πλοῖόν τι ἐξ Ἀγγλίας προερχόμενον καὶ φέρον ἐκεῖ τὸν ὑποπρόξενον τῆς Ἀγγλίας Ἐρ. Φλίκ. Ὅτε πλοίαρχος τοῦ πλοίου Φ. Τάξ καὶ ὑποπρόξενος Φλίκ ἦσαν καθολικοὶ τὸ θρήσκευμα.

Ὅτε τὸ πλοῖον ἠγκυροβόλησεν εἰς τὴν τότε ἀλίμενον Τήνον, ἠγέρθη αἰφνης φοβερὰ ἐν τῇ θαλάσῃ τρικυμία, κύματα πελώρια μετὰ φοβερᾶς μανίας ἐξορμῶντα ἐξέσπων ἐπὶ τῶν ἀπορρώγων βράχων τῆς παραλίας, καὶ ἠπειλουν νὰ παρασύρῳσι πᾶν τὸ προστυχόν. Μικρὰ πλοῖα προσωρμισμένα ἐν τῷ μικρῷ ὁρμίσκῳ τῆς νήσου, ἐξώκειλαν εἰς τὴν παραλίαν, μὴ δυνηθέντα νὰ σταθῶσιν εἰς τὰς ἀγκύρας ἐκ τῆς μανίας τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων. Τὸ Ἀγγλικὸν πλοῖον «As you like it» τοῦ Ἀγγλου πλοίαρχου Τάξ, ἠγκυροβολιμένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁρμίσκου, ἤρξατο κλιδωνιζόμενον δεινῶς καὶ κινδυνεῦον, αἱ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐριμμένα ἄγκυραι αὐτοῦ ἐκόπτοντο ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, μικρὸν καὶ τὸ μέγα πλοῖον θὰ συνετριβέτο ἐπὶ τῶν βράχων. Ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος εἶδε τὸν μέγαν κίνδυνον, εἶδε τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἐξαρτώμενον ἐξ ἑνὸς μόνου σχοινίου καὶ περιδινούμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς μανίας τῶν στοιχείων, καὶ περίφοβος στρέψας τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, εἶδεν ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ λόφου τὸν ἀνεγειρόμενον Ναόν, καὶ ἔνδακρυς ἐπεκαλέσθη τὴν θείαν ἐπέμβασιν τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, ὑποσχεθεὶς ἑκατὸν δίστη-

λα εἰς τὴν Θεοτόκον ἂν τὸ πλοῖον αὐτοῦ ἐσώζετο.

Τότε οἱ ἐν τῇ παραλίᾳ τὴν φοβεράν τῆς τρικυμίας μανίαν ὁρῶντες, παρέστησαν πρὸ καταπληκτικοῦ θεάματος. Ἀπασα ἡ θάλασσα ἐξηκολούθει μαινομένη καὶ μόνον περὶ τὸ πλοῖον τοῦ Ἀγγλου Τάξ ἦτο γαλήνη, ὥσανεὶ χεῖρ τις ἀόρατος ἄνωθεν αὐτοῦ ἠπλωμένη νὰ ἠμπόδιζε τὸ ἄγριον κύμα νὰ ἐκσπάσῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ πλοῖον ἐσώθη!

Ὁ Ἀγγλος πλοίαρχος καίπερ ἀλλόδοξος, ἐπίστευσεν εἰς τὴν ὑπερφυᾶ δύναμιν τὴν σώσασαν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀλέθρου καὶ δὲν ἐλησμόνησε τὴν πρὸς τὴν Θεοτόκον ὑπόσχασίν του. Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης μόλις ἐξελθὼν τοῦ πλοίου του, διηγήθη τὸ θαῦμα εἰς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Προξένους, μεθ' ὧν ἠσπάσθη μετ' εὐλαβείας ἅμα καὶ φόβου τὴν Εἰκόνα καὶ προσέφε-
 ρεν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ Ναοῦ τὰ 100 δίστηλα δι' ὧν ἡ ἐργασία τῆς ἀνεγέρσεως ἐξηκολούθησεν.

Ἀφιέρωσις ὀλοκλήρου περιουσίας

καὶ ζωῆς

Ὁ Ἀλιβίζος Καλάβριας, Τήνιος, καὶ ἐκ τῶν πλουσίων κατοίκων τῆς νήσου, ἔμπορος δὲ ἐκ τῶν πρώτων ἐν τῷ τόπῳ προσβληθεὶς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ὑπὸ φοβεράς λοιμικῆς νόσου, εἶχε καταστῇ φρενῆρης ἐκ τοῦ πάθους του, ἐγκαταληφθεὶς δὲ παρὰ τῶν ἱατρῶν ἀπελπισθέντων περὶ τῆς θεραπείας του, ἐρρίφθη μόνος εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα πνιγῇ καὶ ἀπαλλαγῇ τῶν

πόνων καὶ τῶν βασάνων. Καθ' ἣν ὁμοῦ ὥραν ἐβυ-
θίζετο, ἐπικαλεσθεὶς τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα περὶ
τε τῆς σωτηρίας του καὶ τῆς ἰάσεώς του ἐκ τῆς φο-
βεράς νόσου, καὶ ὑποσχεθεὶς νὰ ὑπηρετῇ καθ' ἅ-
παντα τὸν βίον αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ ἀφιερώνων καὶ ὅ-
λην του τὴν περιουσίαν, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν σῶος καὶ
ἀβλαβής, καὶ ἐντελῶς τεθεραπευμένος ἐκ τῆς κατα-
τροχούσης αὐτὸν δεινῆς νόσου. Πλήρης εὐγνωμοσύ-
νης ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος ἔσπευσε ν' ἀσπασθῇ τὴν
θαυματουργὸν Εἰκόνα μετὰ δακρύων διὰ τὴν ἰασίν
του. Ἐκπληρῶν δὲ τὴν ὑπόσχεσίν του ἤρξατο νὰ
ἐκποιῇ τὸ ἐμπορικόν του κατάστημα, πλουσιώτατον
εἰς ἐμπορεύματα, τὰ ἐκ τῆς ἐκποιήσεως δὲ χρήματα
ἐξόδευε κατὰ Σάββατον ἀνερχόμενος ἐκεῖ ἐν τῷ
Ναῷ καὶ πληρώνων τὰ ἡμερομίσθια τῶν καθ' ὅλην
τὴν ἑβδομάδα ἐργαζομένων τεχνιτῶν. Ἐξεποίησε ἔ-
πειτα καὶ βαθμηδὸν ἅπασαν τὴν ἀκίνητον περιου-
σίαν του ἥτοι ἀποθήκας, οἰκίας, ἀγρούς, κήπους καὶ
τεριβόλια, δεικνύμενα καὶ μέχρι σήμερον ὡς ἀνή-
κοντα εἰς ἐκεῖνον, καὶ διὰ τῶν χρημάτων τούτων
διετήρησεν ἐπ' ἀρκετὸν τὴν ἀνέγερσιν. Μείνας οὕτω
πένης, περιεβλήθη τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀφο-
σιωθείς ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ
Ναοῦ καὶ τὴν λατρείαν τῆς Θεοτόκου, ἔζησε ἐκεῖ
ὑπηρετῶν μέχρι βαθυτάτου γήρατος, ζῶσα ἱστορία
τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ, καὶ ἀφηγη-
τὴς τῶν ἀπείρων τῆς Πανσέπτου Εἰκόνης θαυμά-
των, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος παρ' ἐντοπίων τε
καὶ ξένων καὶ ἀποβιώσας τῷ 1872.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ναοῦ ἐτελείωσεν.

Οὕτω βοηθούσης τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης ὡς
πρὸς τὴν εὐσεβῇ Πελαγίαν εἶπεν ἡ Θεομήτωρ τὸ ἔρ-
γον προέβαινε τάχιστα. Ἡ Φήμη τῶν ἀπείρων αὐτῆς
θαυμάτων ὁσημέραι διαδιδομένη προὔκαλει ἀπείρους
προσφορὰς δι' ὧν ἐξοικονομεῖτο τὸ πρὸς ἀνέγερσιν
χρῆμα, Νάρθηξ. Ναὸς Κωδονοστάσιον, Εἰκονοστά-
σιον καὶ ὅσα ἄλλα περιφανῇ καὶ περίβλεπτα ἀπαν-
τῶνται ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ, εἶνε μία σελὶς τῶν ἀπεί-
ρων τῆς Πανσέπτου Εἰκόνης θαυμάτων, εἶναι μία
ἱστορία ἐκτυλιχθέντος μεγάλου καὶ ὑπερφυσικοῦ γε-
γονότος δι' οὗ ἡ Θεομήτωρ δείξασα τὴν θεῖαν αὐτῆς
δύναμιν, προὔκαλεσε τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ εὐεργε-
τηθέντος, διατρανώσαντες αὐτὴν ἐν πλουσίᾳ ἐν
τῷ Ναῷ δωρεῶν. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τούρκοι τῶν ἀ-
πείρων τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης ἱαμάτων γενόμε-
νοι πολλάκις μάρτυρες, αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι, τινὲς
δὲ αὐτῶν ἰαθέντες προσέφεραν οὐκ' ὀλίγα εἰς τὴν
ἀνέγερσιν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ Ναοῦ.

Τὸ θαῦμα τοῦ Τούρκου χιλιάρχου.

Οὕτως ἴσταται ὡς ἀψευδὲς μαρτύριον τῶν προσ-
φορῶν καὶ τῆς πίστεως τῶν Τούρκων πρὸς τὴν θαυ-
ματουργὸν εἰκόνα, ὡς πρὸς τὰ δεξιὰ τῷ ἀνερχομένῳ
προσκυνητῇ καὶ ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Ἰδρύματος ἱ-
στάμενος μαρμάρινος καλλιτεχνικὸς πίδαξ (συντριβά-
νι), ἐν ᾧ ἐκτελεῖται ὁ μέγας ἁγιασμός κατὰ τὴν ἡ-
μέραν τῶν Θεοφανείων. Ὁ πίδαξ οὗτος ἦν ἀφιέρω-
μα τοῦ τούρκου Μουσταφᾶ ἀγᾶ χιλιάρχου τοῦ τότε

σατράπου τῆς Κρήτης, ἐκ Κηταίας τῆς Ἀνατολῆς καταγομένου, ὅστις παραλυτικός ὦν ἦλθε, κατὰ συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ του Βασιλείου ὀνόματι, καὶ ὑπὸ συνοδείαν αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν του, ἐν τῷ Ναῷ καὶ παρέμεινεν ἐν αὐτῷ περὶ τοὺς δύο μῆνας. Ὑγειῆς δὲ τελείως γενόμενος ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν εὗρίσκετο ἐν τῷ Ναῷ ἐν ὥρᾳ παρακλήσεως ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς πανσέπτου Εἰκόνης, καὶ ἀναπηδήσας ἐξαίφνης ὄρθιος πρὸ τῶν ἐκπλήκτων θεατῶν ὥρμησε κατησπᾶσθαι μετὰ δακρύων τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα ὑποσχεθεὶς νὰ στέλλῃ κατ' ἔτος 500 γρόσια ἅτινα καὶ μέχρι τέλους ταῦ βίου του ἀπέστειλεν, ἀνήγειρε δὲ τὸν πίδακα ὡς ἀψευδὲς μαρτύριον τοῦ πρὸς αὐτὸν θαύματος τῆς Θεομήτορος.

Ἡ ἐγκαινίασις τοῦ Ναοῦ.

Οὕτω διὰ τῶν ὑπερφυῶν τῆς Πανσέπτου Εἰκόνης θαυμάτων αἱ προσφοραὶ ραγδαῖαι ἀπεστέλλοντο πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ 1823, ἐντὸς δηλαδὴ αὐτοῦ τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνάρεξέως του, ὁ ναὸς ἐπερατώθη περίκομπος καὶ καλλιμάρμαρος, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς νήσου Γαβριὴλ μετὰ παντὸς τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ ἐν συναρροῇ ἀπάντων τῶν κατοίκων τῆς νήσου ἀγαλλομένων καὶ αἰνούντων τὴν Θεομήτορα, ὅτι τὴν μικρὰν Τήνον ἡρετίσατο κατὰ τὸν ψαλμωδὸν εἰς κατοικίαν αὐτῆς «ὦδε κατοικήσω ὅτι ἡρετισάμην αὐτὴν κ.τ.λ.» (Ψαλ. Δαυΐδ).

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Αἱ δύο μεγάλαι πανηγύρεις

25ης Μαρτίου καὶ 15ης Αὐγούστου.

Ἡ φήμη τῶν ἀπείρων τῆς Θεομήτορος θαυμάτων ταχύπτερος ἐπέτα ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον διὰ στόματος τῶν ἱαθέντων, οἵτινες ὡς ἀποστολικοὶ κήρυκες τὴν ὑπερφυᾶ δύναμιν, ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ εἰκόνι τῆς μητρὸς δωρηθεῖσαν ἐξήγγελλον ἀνὰ τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον, καὶ πάντες οἱ ἀπέλπιδες τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης, καὶ βοηθείας, οἱ ἀπεγνωσμένοι, καὶ ἀπόκληροι τῆς μοίρας, οἱ δυστυχεῖς τῷ σώματι καὶ τὴν ψυχῇ τειραματισμένοι, πάντες ἐκεῖνοι δι' οὓς ἡ ἀνθρώπινος ἀδυναμία εἶπε τὴν τελευταίαν λέξιν «ἀνίατος» ἔσπευδον ἐκεῖ πρὸ τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης καὶ πλήρης δακρύων ἐζήτουν τῶν ἀνιάτων αὐτῶν παθῶν τὴν ἴασιν. Τυφλοί, χωλοί, παράλυτοι, ἐπιληπτικοί, δαιμονιζόμενοι καὶ πάντες οἱ ἐκ παντὸς νοσήματος καὶ πάσης μαλακίας τυραννούμενοι, ἐδῶ ἐν τῷ περικαλεῖ Ναῷ ἐρχόμενοι εὗρισκον τὴν θείαν τῆς Θεομήτορος ἀντίληψιν ἔτοιμον καὶ πρόθυμον, ἐθεραπεύοντο ὡς εἰς κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ. Οὕτω τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν ὁσημέραι ἠϋξάνεν ἡ φήμη τῶν θαυμάτων καθ' ἑκάστην ἡπλώνε τὰς πτέρυγας αὐτῆς ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον καὶ οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας, ἔσπευ-

δον πρὸς προσκύνησιν τῆς πανσέπτου εἰκό-
νος. Ρεῦμα ἀκατάσχετον καὶ ὀρμητικὸν ὅση-
μέραι ὀγκούμενον, τὸ πλῆθος τῶν Ὁρθοδό-
ξων, σπεῦδον ἀπετέλεσε τὰς δύο μεγάλας Πα-
νηγύρεις τὴν τῆς 25ης Μαρτίου, ἡμέραν τοῦ
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καὶ τὴν τῆς
15ης Αὐγούστου, καθ' ἃς χιλιάδες προσκυ-
νητῶν ἀπὸ περάτων γῆς ἀψηφοῦντες κινδύ-
νους, ταλαιπωρίας καὶ κακουχίας, σπεύδουσι
πλήρεις πίστεως καὶ συνεορτάζουσι τὸ μέγα
τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μυστήριον. Ἡ Ἑλλάς,
ἅπαντα ἡ Σμύρνη, ἡ περικαλλὴς τῆς Ἰωνίας
κόρη, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, ἡ Μικρὰ Ἀσία
τέλος ἅπαντα ἡ Θράκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἡ-
πειρος, ἡ Κρήτη ἡ ἡρωϊκὴ τῆς Μεσογείου
νύμφη, ἡ Αἴγυπτος καὶ ὅπου γῆς ὑπάρχει
χριστιανικὸς κόσμος, ἐδῶ συνερχόμενος ἐν
ἀδελφικῷ συμφυρμῷ τῶν ἀπείρων τῆς Θεο-
μήτορος χαρίτων καὶ θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν
ἐορτάζει πανηγυρίζων τὸν Εὐαγγελισμόν τοῦ
Ἑλληνικοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐνανθρωπήσεως
τοῦ Σωτῆρος τὸ Μέγα Μυστήριον. Καὶ ἦν
τῷ ὄντι ἔκτακτον τὸ θέαμα καὶ θαυμαστόν,
ἡ προσέλευσις τριακοντάδος χιλιάδων ἀνθρώ-
πων καὶ ἦν γραφικὸν καὶ ἀνώτερον πάσης
περιγραφῆς τὸ πανόραμα τοῦ προσερχομένου
λαοῦ, δι' ἀτμοπλοίων, ἰστιοφόρων, λέμβων
καὶ τόσων ἄλλων, καταπληρούντων τὸν λι-
μένα καὶ τὰς ἀποβάθρας τῆς μικρᾶς νήσου,
καὶ εἶναι ἐκκωφαντικὸς ὁ θόρυβος, ὁ παρα-

γόμενος ἐκ τῶν συριγμῶν τῶν ἀτμοπλοίων
καὶ ὁ βόμβος τόσου λαοῦ συσφιγγομένου καὶ
διαγκωνιζομένου ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ
εἰς τὸν πάγκαλον Ναόν, καὶ βλέπει τις ἐκεῖ
παντοίων εἰδῶν θεάματα, συγκινοῦντα μέχρι
δακρύων τὸν θεατὴν, γυναῖκας λυσικόμους
ἀνερχομένας τὴν ὁδὸν μὲ πόδας γυμνοῦς, ἐξ
ὑποσχέσεως πρὸς τὴν Θεομήτορα, καὶ παῖδας
συρομένους ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ παραλυτι-
κοὺς φερομένους ἐπὶ τῶν κραββάτων, τοὺς
τυφλοὺς συρομένους ὑπὸ τῶν οἰκείων, καὶ
εἶναι ἱερᾶς φρίκης ἔμπλεον τὸ ἐν τῷ Ναῷ καὶ
τῇ Εὐρέσει ἐκτυλισσόμενον δρᾶμα ἐκεῖ πρὸ
τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης, ὅπου ἕκαστος
σταματῶν καὶ δεόμενος, καταθέτει τὸ «τάξι-
μόν του» πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀντιλήπτορος,
ἐκεῖ φωναί, ἐπικλήσεις, δεήσεις, ἱκεσίαι, δά-
κρυα, σπαραγμοί, μετὰ τῶν δεήσεων καὶ τῶν
ψαλμῶν τῶν ἱερέων, ἀποτελοῦσι θέαμα
ἐκπληκτικὸν καὶ ἀνώτερον πάσης περιγρα-
φῆς.

Καὶ αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἱεροτελεστίαι εἶτα ἐν
χορῷ πολυπληθοῦς κλήρου καὶ ἱεροψαλτῶν
καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ λιβάνου καὶ τῶν πολυτίμων
μύρων παρέχουσι φαντασμαγορικὴν εἰκόνα
ἀπείρου κάλλους καὶ μεγαλοπρεπείας ἀπερί-
γραφτον. Καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ συγκινητι-
κοῦ θεάματος, ἐκτυλίσσεται τὸ ὑπερφυῆς
δρᾶμα τῶν θαυμάτων, ἐκεῖ πρὸ τῆς εἰκόνης
διάτορος αἴφνης φωνὴ ἀντηχοῦσα ἀνὰ τοὺς

ιερούς θόλους ἀγγέλλει ὅτι οὗτος μὲν ἀνέβλεψεν ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ σταυροκοπουμένου πλήθους ἡγέρθη καὶ ἦρε τὸν κράββατόν του καὶ περιπάτησε, καὶ ἄλλος ὅτι ἦν ἄλαλος καὶ ἐλάλησεν. Ἀπειρίαν τοιούτων θαυμάτων ἡδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ἂν ἐπέτρεπεν ἡμῖν ὁ χῶρος, καὶ ὧν τὴν ἀφήγησιν προτιμώτερον νὰ ἀφήσῃ τις εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν χιλιάδων κατ' ἔτος αὐτοπτῶν καὶ αὐτηκῶν μαρτύρων οἵτινες ἀπερχόμενοι εἰς τὰ ἴδια γίνονται οἱ ἀποστολικοὶ κήρυκες τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ Ὑψίστου, ἐκδηλουμένης ἐκ τῶν ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ ὑπὸ τῆς Πανσέπτου Εἰκόνης θαυμάτων. Μαρτυρεῖ ἄλλως τε τὸ γεγονός τῶν θαυμάτων τὸ πλῆθος τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀναθημάτων ποικίλων τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος, ὁ πλούσιος τοῦ Ναοῦ ἐκ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν πολυφώτων καὶ κανδυλῶν διάκοσμος καὶ ὁ φόρτος τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης ἐκ πολυτίμων λίθων, ἀδαμάντων, καὶ χρυσοῦ. Πάντα ταῦτα εἰσὶν οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῶν τελουμένων ἐκεῖ ὑπερφῶν γεγονότων καὶ ἕκαστον τῶν ἀναθημάτων τούτων εἶναι ζῶσα ἱστορία ἐνὸς συγχινητικοῦ δράματος ἐκεῖ ἐκτυλιχθέντος, διὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν ὁποίων θὰ ἐδεόμεθα πολυσελίδου βιβλίου.

ΚΛΟΠΗ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ἀξιοσημεῖωτον γεγονός σανταράξαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν νῆσον, ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου τοῦ 1842. Ἡ ἱερὰ Εἰκὼν ἐκλάπη ὑπὸ ἱεροσύλου τινὸς Χριστοδούλου Δημητριάδου, ἡλικίας 25 ἐτῶν, χριστιανοῦ ὁρθόδοξου καὶ καταγομένου ἐκ τοῦ χωρίου Δρεπάνου, τοῦ Δήμου Ἀργυρᾶς τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας. Ὁ ἱεροσύλος ἀφιχθεὶς εἰς Τήνον καὶ δελεασθεὶς ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς Εἰκόνης πλούτου τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πολυτίμων λίθων ἐσκέφθη νὰ κλέψῃ αὐτήν. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνιαροῦ σκοποῦ του, ἐκρύβη ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὸν γυναικονήτην τοῦ Ναοῦ, διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τῶν νεοκόρων, καὶ διὰ σχοινίνης κλίμακος καταβάς τὴν νύκτα, ἐν τῷ Ναῷ ἀφήρπασε τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα, ὥς καὶ τινα ἀργυρᾶ ἀντικείμενα εὑρεθέντα ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς, ἣν ὁ βέβηλος κατεπάτησεν, ὥς λέγεται, ἔπειτα δὲ ἀνοίξας τὴν θύραν ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον καὶ πηδήσας διὰ τινος χαμηλοῦ μέρους ἔξωθεν τοῦ ἱεροῦ περιβόλου ἐτράπη διὰ τινων ἀσυνήθων ἀτραπῶν τὴν πρὸς τὰ ὄρη ἄγουσαν. Μετὰ φρίκης οἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τοῦ Ναοῦ εἶδον μόλις ὑπέφωσκεν ἡ ἡμέρα τὴν φοβεράν ἱεροσυλίαν, καὶ πάραυτα διὰ κωδωνοκρουσίας ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Λαὸν τὴν δεινὴν ἀπώλειαν, εἰδοποιήσαντες συνάμα

καὶ τοὺς Ἐπιτρόπους. Εἰς τὴν φοβερὰν εἶδον οἱ λαὸς ἑξαλλος καὶ πλήρης ἀγανακτήσεως, ἔσπευσεν πρὸς σύλληψιν τοῦ δράστου.

Ὁ Διοικητὴς τῆς νήσου, Θεοτόκης ὀνόματι διέταξε τοὺς Δημάρχους τῆς Νήσου ὅπως ἀποστείλωσιν ἰσχυρὰς περιπολίας τῆς Ἐθνοφυλακῆς ὅπως ἐρευνήσωσι πάντα τὰ μέρη τῶν Δήμων τῶν. Πλοῖα μικρὰ καὶ μεγάλα ἐπλευσαν πάραυτα πρὸς περιφρούρησιν τῶν παραλίων τῆς νήσου, ἀφ' ὧν ἡδύνατο νὰ δραπετεύσῃ ὁ ἱερόσυλος. Ἐτερον πλοῖον ἐστάλη εἰς Δῆλον, κατόπιν πληροφορίας ἀλιέων τινῶν, ὅτι περὶ τὸ λυκαυγὲς εἶδον πλοιάριον τι φεῦγον πρὸς ἐκείνην. Μὴ ὑπάρχοντος ἀκόμη τηλεγράφου, ἐδέησε δι' ἰδιαιτέρου πλοίου νὰ γνωσθῇ ἡ εἰδησις εἰς τὸν ἐν Σύρῳ Νομάρχην καὶ Δικαστικὰς ἀρχάς. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἔτρεχον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἀλλόφρονες, ἄλλοι συνεκεντροῦντο ἐν τῷ Ναῷ ἐνθα οἱ κώδωνες ἐξηκολούθουν κρούοντες θρηνηδῶς ἐν συναυλίᾳ ὄλων τῶν κωδῶνων ὀλοκλήρου τῆς πόλεως καὶ διαρκεῖς παρακλήσεις καὶ ἀγρυπνίαι ἐτελοῦντο. Αἱ περιπολῖαι τῶν ἐθνοφυλάκων ἀπέλπιδες περιτρέχουσι τὰ ὄρη καὶ τὰ παράλια. Τέλος περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 16ης ἀγγελιοφόρος σταλεῖς παρὰ τοῦ Δημάρχου Πανόρμου ἀνήγγειλε εἰς τὸν Διοικητὴν τῆς νήσου, ἐπιστρέψαντα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τελουμένης ἀγρυπνίας, ὅτι ὁ κλέπτης συνελήφθη. Ὁ ἄσεβῆς ἱερόσυλος πηδήσας ἐκ τοῦ ἱεροῦ περι-

βόλου, ἐτράπη ταχὺς τὴν πρὸς τὴν Πάνορμον ἄγουσαν ἐκεῖ δὲ ἐπιθεωρήσας τὸ διαβατήριόν του δι' Ἄνδρον, ἐβάδιζε ταχέως πρὸς τὸ στενόν, ὅπως διαπεραιωθῇ εἰς Ἄνδρον καὶ πρὶν ὁ κομιστὴς τῆς λυπηρᾶς εἰδήσεως τῆς κλοπῆς μετὰ τῶν ἐγγάφων πρὸς τὸν Δήμαρχον φθάσει ἐκεῖ, οὗτος εὗρίσκετο εἰς τὸ στενὸ καὶ διεπραγματεύετο τὴν εἰς τὴν ἀντίπεραν διαπόρθμευσίν του, φθάσας ἐκεῖ περὶ τὴν 7ην μ.μ. ὥραν τῆς 16ης. Εὐτυχῶς λόγῳ ἀσυμφωνίας περὶ τὴν τιμὴν τοῦ ναύλου μὴ διαπεραιωθεὶς ὑπὸ τῶν λεμβούχων, ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ πού κρυπτόμενος καὶ τὴν ἐπομένην δι' ἄλλης λέμβου νὰ περάσῃ ἄντικρυ. Ἐπιστέφων καὶ φθάσας εἰς τὴν θέσιν «Πηγάδι τοῦ Μανώλη» ἐστάθη νὰ πῇ ἐκ τῆς ἐκεῖ πηγῆς ὀλίγον ὕδωρ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ διότι ἤρχισε νὰ νυκτώνῃ, ἐνῶ δ' ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀσφαλῆ, συλλαμβάνεται ὑπὸ δύο ἐθνοφυλάκων, παρ' ὧν ἀνακαλυπτόμενος ὡς δράστης διὰ τῶν ἐν τοῖς ἐνδύμασί του κεκρυμμένων ἀργυρῶν ἐπικαλυμμάτων τῆς Εἰκόνης, ἄγεται πρὸ τοῦ Δημάρχου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου περιδεῆς καὶ τρέμων ἀποκαλύπτει τὰ πάντα. Ὁ Ἄθλιος μετὰ τὴν κλοπὴν, εὐρεθεὶς εἰς μέρος ἀσφαλές, ἀπογυμνώνει τὴν Εἰκόνα, καὶ τὸν μὲν χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, τὴν δὲ Εἰκόνα ἔκρουσεν εἰς θέσιν ὀλίγον ἔξωθεν τοῦ χωρίου Ὑστέρνια, καὶ τὴν ἀργυρὰν θῆκεν αὐτῆς εἰς

σπήλαιον ἀπέχον περὶ τὰ δέκα λεπτὰ τοῦ μέ-
ρους ἔνθα ἐκρύβη ἡ εἰκὼν. Ἀγεται τέλος τὴν
μεσημβρίαν τῆς 17ης εἰς τὴν πόλιν Τήνου.
καὶ φυλακίζεται. Ἡ δὲ πάνσεπτος Εἰκὼν εὐ-
ρεθεῖσα τῇ ὑποδείξει του ἄγεται θριαμβευτι-
κῶς τῇ συνοδείᾳ τοῦ ἐκεῖ κλήρου κατατίθεται
καὶ πάλιν εἰς τὸν Ναόν τῆς τὴν 18ην, παρα-
κολουθοῦντος ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς νήσου, ἐν
μέσῳ τῶν χαρμοσύνων κωδωνοκρουσιῶν καὶ
τῆς ἀμέτρου χαρᾶς ἀπάντων τῶν Τηνίων.

Ὁ ἱερόσυλος ἀπεστάλη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα
Σύρου παρ' οὗ καταδικασθεὶς εἰς πολυχρό-
νιον φυλάκισιν ἀπεβίωσεν εἰς τὰς φυλακὰς
φρενῆρης καὶ ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει.

ΙΕΡΟΝ ΚΑΘΙΔΡΥΜΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ Διοίκησις αὐτοῦ.— Ἔσοδα καὶ Ἔξοδα.

Τὸ ἱερόν Καθίδρυμα τῆς Εὐαγγελιστρίας
διευθύνετο τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐκλε-
γομένης ὑπὸ τῆς Κοινότητος Τήνου. Ἀλλ' ἡ
Κυβέρνησις τοῦ Ἑλλήν. Ἔθνους κατιδοῦσα
τὸν ὑψηλὸν αὐτοῦ προορισμὸν καὶ τὴν ὁση-
μέραι αὔξουσιν φήμην αὐτοῦ, καταστάσαν
Πανελλήνιον, ἔλαβεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν
αὐτῆς ἐπίβλεψιν καὶ ἐποπτείαν, ὀνομάσαν
«Δημόσιον» καὶ διὰ θεσπίσματος ἐπὶ τῆς βασι-
λείας τοῦ πρώτου τῶν Ἑλλήνων Βασιλέως
Ὁθωνος ἔθεσεν αὐτῷ ἴδιον ὀργανισμόν, με-
ταρρυθμισθέντα βραδύτερον διὰ Βασ. Δια-
τάγματος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως

Γεωργίου τοῦ Α'. Κατὰ τὸν ὀργανισμόν τοῦ-
τον, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλέγεται προτάσει τοῦ Νο-
μάρχου ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐκ πολιτῶν τὰ
πρῶτα φερόντων ἐν τῷ τόπῳ λόγῳ χρησιότη-
τος, ἀρετῆς, τιμιότητος καὶ περιουσίας, εἶναι
δὲ ἑπταμελὲς καὶ ὑπηρετεῖ ὀρισμένον χρόνον.
Τὰ ἔσοδα τοῦ ναοῦ ἀνέρχονται κατ' ἔτος εἰς ἑν
ἐκατομμύριον πεντακοσίας χιλιάδας δραχμῶν
(1.500.000). τὰ ἔξοδα περὶ τὰς 1.400.000
χιλιάδας προϋπολογιζόμενα ὑπὸ τῆς Ἐπιτρο-
πῆς καὶ ἐγκρινόμενα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως.
Τὰ ἔξοδα ταῦτα ἀποβλέπουσιν εἰς γενικὰ ἐν
τῷ τόπῳ καλὰ, ἥτοι εἰς μαρμαροστρώσεις
ὁδῶν, ῥυμοτομίας, κατασκευὴν τοῦ λιμένος
δαπάναις τοῦ ιδρύματος ἐκτελουμένου καὶ
χάριν μόνον τῶν προσκυνητῶν. Ἐχει δὲ τὸ
Ἰδρυμα τοῦτο διὰ τὸν λιμένα δαπανήσῃ
2.700.000 δραχμῶν μέχρι τοῦ νῦν, καὶ
2.500.000 διὰ τὸ κτίριον καὶ ἐγκατάστασιν
Ἠλεκτροφωτισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος καὶ
πόλεως Τήνου.

Ἐκτὸς τούτου πᾶς καλλωπισμὸς ἐν τῷ τόπῳ
ὑπ' αὐτοῦ καὶ δαπάναις τούτου ἐκτελεῖται καὶ
ὅστις ἐγνώρισε πρὸ πεντηκονταετίας τὴν πό-
λιν ταύτην δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι
ἡ παρατηρουμένη πρόοδος ὀφείλεται εἰς τὸν
Ἱερόν ναὸν δαπανήσαντα πολλὰς χιλιάδας
δραχμῶν, καὶ δαπανῶνται ὅπως καταστήσῃ
αὐτὴν κατάλληλον διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν εὐ-
σεβῶν προσκυνητῶν αὐτοῦ. Δαπανᾷ ἐπίσης
πρὸς συντήρησιν τῶν μοναχῶν τῆς ἐκ Κεχρο-

βουνίῳ Γυναικείας μονῆς, εἰς συντήρησιν ἀ-
πόρων, εἰς ἰατροὺς καὶ παροχὴν φαρμάκων
εἰς ἐνδεεῖς, εἰς συντήρησιν τῶν ἐφημερίων
πτωχῶν ἐκκλησιῶν καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον,
εἰς ἐπισκευὴν ἄλλων εἰς συντήρησιν διὰ τῆς
παροχῆς κηροῦ καὶ ἄλλων εἰδῶν ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν Ναῶν. Διατηρεῖ ἐκθετα, συντιρεῖ
ὄρφανὰ καὶ χήρας, σπουδάζει πτωχοὺς νέους
ἔχοντας κλίσιν πρὸς τὰ γράμματα, ἀποστέλ-
λει ὑποτρόφους εἰς Θεολογικὰς Σχολὰς, εἰς
Καλλιτεχνικὰς Σχολὰς, ἐν Ἑλλάδι καὶ Εὐ-
ρώπῃ. Δαπανῶν ὡσαύτως διὰ τὴν συντήρησιν
τοῦ ἐν Τήνῳ ἐξαταξίου Γυνασίου τὸ ὅποιον
στεγάζεται ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Ἰδρύμα-
τος, διὰ τὰ ἔργα Ὑδρεύσεως καὶ Ρυμοτομίας
τῆς πόλεως καὶ νήσου Τήνου, καὶ ἐν γένει συν-
τρέχει πᾶν τὸ κοινοφελὲς διὰ τὴν Νῆσον ἔργον.
Διὰ τὰ κοινοφελῆ δὲ ταῦτα ἔργα, πλὴν τοῦ
Γενικοῦ Ταμεῖου, συνέστησαν καὶ τρία ἕτερα
Ταμεῖα. 1) τὸ Ταμεῖον πρὸς ἀνέγερσιν μεγάλου
Ναοῦ παραπλεύρως τοῦ ὑπάρχοντος, 2) τὸ Τα-
μεῖον Ὑδρεύσεως καὶ Ρυμοτομίας, 3) τὸ Τα-
μεῖον στεγάσεως τῶν Προσκυνητῶν. Διεκρίθη-
σαν δὲ διὰ τῶν δαπανῶν τοῦ Ἰδρύματος σπου-
δάσαντες ἑξοχοὶ Καλλιτέχναι, τιμήσαντες τὸ
Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὡς ὁ Γκύζης, ὁ Λύτρας, ὁ
Σῶχος ὁ Χαλεπᾶς, ὁ Φιλιππότης, ὁ Φυτάλης,
ὁ Βιτάλης, ὁ Δούκας καὶ ἄλλοι καλλιτέχναι καὶ
ἐπιστήμονες διαπρεπεῖς. Ἐν γένει δὲ τῶν χρη-
μάτων, τοῦ Ναοῦ γίνεται μεγάλη φειδώ, οἰκο-
νομία, καὶ λογικὴ καὶ κατάλληλος χρῆσις πάν-
τοτε ἐγκρίσει τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΕΝ ΤΗΝῳ. ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

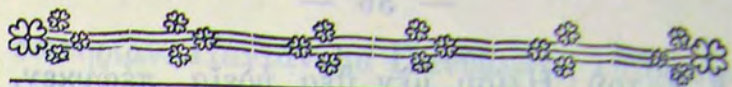

ΑΙΘΥΟΛΟΚΑ

ΖΗΤ

ΥΟΜΖΙΑΕΤΤΑΥΕ

ΥΟΚΟΤΟΘΟ ΖΗΤ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΗΝΩ ΕΥΡΕΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΔΕ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΙΝ
ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΝΑΩ

ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΤΩ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΤΗΝΩ ΕΝ ΜΗΝΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ Α'.

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχ. στ'. καὶ ψάλλομεν
Προσόμοια γ'. τῆς Εὐρέσεως τῆς Εἰκόνος
Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, χείρας κροτή-
σωμεν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει, ἀλλαλάζωμεν
πάντες, ἄσμασιν ὑπνοῦντες πνευματικοῖς, τὴν
ἀγνὴν Θεομήτορα· ὅτι ἀνέδειξε σήμερον εἰς
ἡμᾶς, τὴν πανσέβαστον εἰκόνα αὐτῆς.

Η τοῦ Ἡλίου μὲν θεά ἡδεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' ἡδυτέρα ταύτης ἡμῖν δέδεικται ἤδη,
πασι τοῖς Τηνίοις, ἢ τῆς σεπτῆς καὶ ἁγίας
εἰκόνοσ σου, Παρθένε μήτηρ Κυρίου, ἣν
εὐσεβῶς, προσκυνοῦντες ἀσπαζόμεθα.

Φύλαττε Δέσποινα Κόσμου, τοὺς τὸν σεπ-
τὸν σου ναόν, ἐγηγεργότας τοῦτον, καὶ
συντρέχοντας πόθῳ, ψυχῆς τε καὶ καρδίας
πρὸς τὴν αὐτοῦ, καλλονὴν καὶ λαμπρότητα,
σώζουσα πάντας ἐκ πάσης ἐπίδρομῆς, τῶν
βαρβάρων, καὶ κακώσεως.

Εἶτα τὰ τρία Προσομ. τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Ὁμοίως
καὶ Δόξα αὐτῶν. (Κρίνω δέ, διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Εὐρέ-
σεως. Δόξα καὶ νῦν. Τῆς Εὐρέσεως).

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον οἱ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῷ
σεπτῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, θερμῶς πρὸς
αὐτὴν ἐκβοήσωμεν· Παρθένε ἄγνή, ἢ τῶν
Οὐρανῶν ὑψηλότερα, καὶ τῶν Χερουβιμ
ἐνδοξότερα, ἅπαντας διαφύλαττε τοὺς ἐλπί-
ζοντας εἰς σέ, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας εὐ-
λαβῶς τὴν σὴν εἰκόνα, ἣν ἐν Τήνῳ παρα-
δόξως ἀναδείξασα εὐηγγελίσω τῆς Ἑλλάδος

σωτηρίαν. Παντάνασα Πανύμνητε, λύτρωσαι
πάντας τοὺς πιστοὺς, τῆς δουλείας τῶν
βαρβάρων, καὶ δόξης αἰωνίου ἀξιώσον.

Εἰσοδος. Τό, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμε. τῆς ἡμέρας.

Τὰ Ἀναγνώσματα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, προσόμοια Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐκινήθη καθ' ἡμῶν, δούλων τῶν
πιστῶν σου Παρθένε, ὁ τυραννεύων
δεινῶς, λέων ὡς βρυχόμενος, φόβον πολλοῖς
ἐμποιῶν, καὶ ὡς τίγρις ὠμότατος, ζητῶν
ἀπολέσαι, γένος ἐλευθέριον, Λαὸν Ὁρθό-
δοξον, τότε σὺ ἄγνή Θεοτόκε, ἔδειξας ἡμῖν
σὴν εἰκόνα ρώμην καὶ χαρὰν πασι παρέχουσα.

Στιχ. Ἀκουσον θύγατερ καὶ ἴδε.

Ηδη ἀξιοῦται ἀληθῶς, Τήνος ἢ περιβλεπτος
νῆσος διαφερούσης τιμῆς, ὅτι τεθησαύ-
ρισται μέγα κειμήλιον, ἐκ τῆς γῆς ἀνατείλα-
σαν, εἰκόνα τιμίαν, τῆς ἁγνῆς Θεόπαιδος,
χαρᾶς τὸ σύμβολον· ὅθεν καὶ δεινῶν πολλῶν
λύσιν, δι' αὐτῆς τυγχάνουσα χαίρει, καὶ πανη-
γυρίζουσα εὐφραίνεται.

Στιχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.
Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, σοῦ
 ἀσπαζομένους εἰκόνα, πίστει καὶ πόθῳ
 ἀγνή, σκέπασον διάσωσον, καὶ περιφρούρη-
 σον, τῶν ἐχθρῶν τὰ στρατεύματα, καὶ πάντα
 τὰ τούτων, καθ' ἡμῶν βουλεύματα διασκεδά-
 ζουσα· ὅπως ἐλευθέρως βιοῦντες, ἐν εἰρηνικῇ
 πολιτείᾳ, ὕμνοις ἀσιγήτοις σὲ γεραίρομεν.

Δόξα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν
 Καὶ νῦν τῆς Εὐρέσεως τῆς Θεοτόκου. Ἦχος πλ. α'.
 (σύνφωνον τῷ ἤχῳ τοῦ δόξα τῶν ἁγίων).

Εξέλαμψε σήμερον ἡ πάνσεπτος εἰκὼν τῆς
 Θεοτόκου, τὴν χαρὰν ἡμῖν πᾶσι μηνύ-
 ούσα, καὶ πρὸς πανήγυριν φαιδράν, τῶν
 Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη συνάγουσα. Ἀπαντες
 οὖν χαρμονικῶς τῇ ἀειπαρθένῳ, ὡς ὁ Γαβρι-
 ῆλ ἐκβοήσωμεν· χαῖρε κεχαριτωμένη, χαῖρε
 μήτηρ τῆς ζωῆς, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ. Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων ἐν ᾧδαῖς εὐφημή-
 σωμεν, ἡμῶν τὴν πολιοῦχον καὶ τοῦ Κυρί-
 ου προστάτιδα· Πηγὴ γὰρ ἱαμάτων νῦν ἡμῖν,
 ἡ πάνσεπτος ἀνεύρητε εἰκὼν, τῆς ἀχράντου

Θεοτόκου· Διόπερ ἅπαντες ταύτην ἀναβοή-
 σωμεν· Χαῖρε τῶν σὲ τιμώντων ἡ ἐλπίς, χαῖρε
 ἡμῶν τὸ καύχημα, χαῖρε ἡ ρυσαμένη τῆς
 κατάρας τὸ ἀνθρώπινον.

Δόξα, Τοὺς τρεῖς μεγίστους.
 καὶ νῦν, (πάλιν τὸ). Πληθὺς ἡ τῶν Τηνίων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν Α' στιχολ. τὸ κάθισμα, τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν
 Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς εὐρέσεως, ἡχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πανύμνητε Δέσποινα μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
 Θεοῦ, Μαρία Θεόνυμφε, καὶ ἀπειρόγαμε,
 πιστῶν ἡ ἀντίληψις, ρῦσαι παντὸς κινδύνου,
 πάντας τοὺς προσκυνοῦντας, πίστει τὴν σὴν
 εἰκόνα, παραδόξως φανεῖσαν εὐαγγελιζομένης
 Ἑλλάδος λύτρωσιν.

Μετὰ τὴν Β' στιχ. Κάθισμα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.
 Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ἀγνή, αἴφνης ἰδόντες τὴν
 μορφήν, τοῦ Ἀγγέλου Γαβριήλ, εὐαγγε-
 λίζοντες χαρὰν, οἱ ἀνορύττοντες ἐπὶ πινακίδι-
 ου· ὅθεν ἐν τῇ γῇ ἐρευνήσαντες, ἅπαντες σπου-
 δῇ ἀνεκάλυψαν, ὡς θησαυρὸν κρυπτόμενον
 εἰκόνα τὴν σὴν πανάμωμε Δέσποινα· ταύτην

λαβόντες, εὐσεβοφρόνως, πόθῳ πάντες τιμῶμεν.

Μετά τὸν Πολυέλαιον.

Τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν τὸ Κάθισμα.

Εἶτα Δόξα καὶ νῦν, τῆς Εὐρέσεως. ἦχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Εορτὴν χαρμόσυνον, ἡ νῆσος Τήνος, ἐορτάζει σήμερον ἐν τῇ εὐρέσει τῆς σεπτῆς, εἰκόνας σου Θεονύμφευτε, ἐγκρυπτομένης τῇ γῇ ὡς θησαύρισμα.

Ἄφ' ἑκτῆς, τὸ Κοντάκιον. ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως.

Τῆς Θεοτόκου τῷ ναῷ νῦν προσδράμωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τὴν αὐτῆς προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῇ πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι, ἐπηρείας καὶ βλάβης, ὁρατῶν ἀπάντων τε, καὶ ἐχθρῶν ἀοράτων· τῇ σῇ σκέπῃ πίστει ἐν θερμῇ, προσπεφευγότας πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν πάνσεπτον εἰκόνα Μαρία τῆς Παρθένου, τό, χαῖρε ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ εὐαγγελιζομένης, πρεσβῦτις εὐλαβῆς χρηματισθεῖσα,

διετάξατο πιστοῖς ἀναζητῆσαι, πολλοῖς ἔτεσιν ἐν γῇ τεθαμμένην καὶ ναὸν περικαλῇ τῇ Θεοτόκῳ ἀναγεῖραι· σπουδῇ δὲ στίφῃ Τηνίων τὴν γῆν ἀνορύξαντες, οὐκ ἐψεύσθησαν τῆς ἐπαγγελίας. ἀλλ' ἔτυχον οὐκ ἀνεζήτουν, θερμῶς ἀναβοῶντες· σῶσον ἡμᾶς τοὺς πίστει προσκυνοῦντάς σε πανάμωμε Δέσποινα.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ τριακοστῇ. Ἐορτάζομεν τὴν Εὐρεσιν τῆς Ἀγίας καὶ θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, ἡ ἐν τῇ νήσῳ Τήνῳ παραδόξως δι' ὀπτασίας ἀνεφάνη.

Στιχ. Ἐκ γῆς προφαίνει Θεοτόκου σεπτὴν εἰκόνα

Εὐαγγελίσασα Ἑλλάδος ἐλευθερίαν.

Τριακοστῇ εἰκὼν θεία ἀνεφάνη αὐτῇ

Διδοῦσα πᾶσι τοῖς Ὀρθοδόξοις χαρὰν καὶ σωτηρίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, καὶ Οἰκουμενικῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Στιχ. Ὁμοῦ δίκαιον τρεῖς σέβειν ἑωσφόρους,

Φῶς τρισολάμπες πηγάσαντας ἐν Κόσμῳ

Κοινὸν τὸν ὕμνον προσφέρειν πάντας θέμις,

Τοῖς ἐκχέασι πᾶσι κοινήν τὴν χάριν.

Ἐὰρ χελιδὼν οὐ καθίστησι μία.

Αἱ τρεῖς ἀηδόνες δὲ τῶν ψυχῶν ἔαρ.

Λάμπεν ἐν τριακοστῇ χρυσοτρισήλιος αἴγλη.

Τῆς Παναχράντου σου Μητρὸς καὶ τῶν τριῶν τούτων Ἱεραρχῶν πρεσβεῖες, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἡμᾶς ἐν ὁμονοίᾳ καὶ Εἰρηνικῇ καταστάσει διαφύλαξον, καὶ τῆς οὐρανίας σου βασιλείας ἀξίωσον· ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Χορεύει καὶ ἀγάλλεται, Τηνίων δῆμος σήμερον, καὶ ἐν φαιδρᾷ πανηγύρει τὴν εὐρεσιν ἐορτάζει, εἰκόνοσ σῆς πανάμωμε, χαρᾶς φαινούσης σύμβολα, πᾶσι τοῖς κινδυνεύουσιν, ὑπὲρ πατρίδος πασχούσης καὶ Πίστεως Ὁρθοδόξου.

Εἶτα τῶν Ἱεραρχῶν.

Καὶ πάλιν τῆς Εὐρέσεως, τὸ παρὸν.

Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Δῆμος Τηνίων σήμερον, ψυχαγωγεῖται πάναγνε, ἐν τῇ θείᾳ εὐρέσει, εἰκόνοσ σοῦ τῆς ἀγίας. Διὸ καὶ πάντες κρᾶζομεν, σῶσον ἡμᾶς, ὦ Παρθένε.

Εἰς τοὺς αἶνονς Ἦχος α'.

Ἰστῶμεν στίχους στ'. (Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Εὐρέσεως ψάλλομεν μόνον τὰ τῆς Εὐρέσεως εἰς τέσσαρα), τρία τῆς Εὐρέσεως, καὶ τρία τῶν Ἱεραρχῶν.

Δόξα. τῶν Ἱεραρχῶν. καὶ νῦν τῆς Εὐρέσεως.

Ἦχος δ'. *Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.*

Εν κυμβάλοις ἠχήσωμεν, ἐν ᾠδαῖς ἀλλαλάξωμεν, τῇ εἰκόνι σήμερον τῆς Θεόπαιδος, καὶ γὰρ ἐκ γῆς πεφανέρωται, ἡμῖν ἀπαλλάτ-

τουσα, νοσημάτων καὶ παθῶν, χαλεπῶν τοὺς προστρέχοντας, μετὰ πίστεως, τῷ ναῷ τῆς ἀχράντου Θεοτόκου, καὶ πιστῶς αὐτῇ βοῶντας· σῶσον ἡμᾶς παναμώμητε.

Εἰς τὴν πόλιν συνέλθετε, Ἱερέων ὁ σύλλογος, τῶν Τηνίων, πίστει τὰς χεῖρας αἴροντες, καὶ τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, ἐν ὕμνοις γεραίροντες, ἀναδείξασαν ὑμῖν, τὴν εἰκόνα τὴν πάνσεπτον, αὐτῆς σήμερον, δι' ἧς πάντας ἐγείρει ἀνακράζειν, ὦ Παρθένε ἡμᾶς σῶζε, ἐκ πολεμίων κακώσεως.

Τὰς βουλάς διεσκέδασον, καὶ τὰ ἔργα ματαιώσον, τῶν ἐχθρῶν τῆς ποιμένης σου παναμώμητε, καὶ γὰρ λαὸς περιούσιος, ὑπάρχομεν Δέσποινα, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ αὐτῇ πεπιστεύκαμεν, καὶ ἐλπίζομεν, τῶν δεινῶν ἡμᾶς, πάντας ἀπαλλάξαι, τῶν παρόντων καὶ μελλόντων, τῇ σῇ πρεσβείᾳ πανύμνητε.

Δόξα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Εὐφραίνου πόλις ἡ Τήνος καὶ χόρευε, ἀγαλλομένη τῷ πνεύματι, ὅτι σοι δῶρον

πολύτιμον, ἡ εἰκὼν τῆς πανάγνου δεδώρηται.
Ὑψωσον τοίνυν φωνὴν τῇ Θεοτόκῳ ὕμνον
ἀναπέμπουσα, καὶ παρ' αὐτῆς αἰτουμένη τῶν
δεινῶν λύτρωσιν, βίον καθαρὸν, καὶ τὸ
θεῖον ἔλεος.

Εἰς τοὺς Μακαρισμούς, ἡχος πλ. δ'.

(Ὡδὴ Γ'). Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Εδειξας εἰκόνα σου, σεμνὴ κατ' ὄναρ πρεσ-
βύτιδι, ἣν οἱ πιστοὶ πάναγνε εὐρόντες,
ὡς θησαύρισμα ἔχομεν.

Χαίροντες πανύμνητε, τὴν σὴν εἰκόνα σε-
βόμεθα, τῶν γὰρ πολλῶν, καὶ δεινῶν
κινδύνων, διὰ σοῦ ἐκλυτρούμεθα.

Μόνην σὲ κεκτήμεθα, καταφυγὴν πάντες
Δέσποινα, μετὰ Θεόν, ὅθεν σοὶ βοῶμεν
τῶν δεινῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκεσίαις σου πά-
ναγνε τὰς προσβολὰς ἀποκρουομένη, τῶν
ἐχθρῶν ἡμῶν Ἀνασσα.

Καὶ τέσσαρα τῆς στ'. Ὡδῆς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν,
Κοντάκιον, τῆς Εὐρέσεως (ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ). Κοινονικόν.
Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.
Ἀλληλούϊα. (Εἰς ἡχον βαρὺν διὰ τὴν Ἑορτήν).

ΤΑΞΙΣ

ΓΙΝΟΜΕΝΗ Τῇ ΤΡΙΑΚΟΣΤῃ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΝ Τῇ ΕΥΡΕΣΕΙ ΤΗΣ ΕΝ Τῇ ΝΗΣῳ ΤΗΝῳ

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

Τῇ ΚΘ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἑσπέρας ἐν ὥρᾳ 2 1/2
μ. μ. ἀνάπτονται πᾶσαι αἱ πολυάριθμοι ἀργυραὶ
κανδηλαί, ἐν τῷ τῆς εὐρέσεως ἱερῷ ναῷ, καὶ ἅ-
παντα τὰ κυροφῶτα. Εἵτα κρουσθέντων τῶν κω-
δῶνων τρεῖς, ἐν τῷ ἀνωγείῳ ναῷ βάλλει εὐλογητὸν
ὁ προεστώς, καὶ λέγεται ἡ Θ'. ὥρα. Τελειωθείσης
δὲ ταύτης εἰσέρχονται οἱ ἱερεῖς, ὁ ἱεροδιάκονος, καὶ
μετ' αὐτῶν δεκατέσσαρες Κανονάρχοι εἰς τὸ ἱερὸν
βῆμα, καὶ οἱ μὲν ἐνδύονται τὰς ἱερατικὰς αὐτῶν
χρυσᾶς στολάς, οἱ δὲ κανονάρχοι χρυσᾶ στιχάρια·
οὕτω δὲ ἐνδυόμενοι, ἐξέρχοντα τοῦ ἱεροῦ βήματος·
καὶ οἱ μὲν ἕξ κανονάρχοι λαμβάνουσι τὰ ἑξαπτέ-
ρυγα, καὶ ἀργυρᾶ φανάρια, καὶ εἰσέρχονται κατὰ
τάξιν εἰς τὸν Νάρθηκα· οἱ δὲ ἄλλοι ὀκτὼ κανονάρχοι,

κρατοῦσιν ἕκαστος ἀνὰ μίαν λαμπάδα ἀναμμένην καὶ ἴστανται πλησίον τῶν ψαλτῶν· ἐκ δὲ τῶν ἱερέων δύο λαμβάνουσιν, (ἀφοῦ πρῶτον μετ' εὐλαβείας κατασπασθῶσι) τὴν ἁγίαν εἰκόνα. Πρὸ αὐτῶν δέ, ἴσταται ὁ Ἱεροδιάκονος, κρατῶν ἐκ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς θυμιατόν, ἐκ δὲ τῆς ἀριστερᾶς λαμπάδα ἀναμμένην, καὶ θυμιᾷ τὴν ἁγίαν εἰκόνα, μέχρις οὐ φθάσωσιν εἰς τὸν κάτω ἱερὸν ναόν, ἔνθα εὐρέθη. Οἱ δὲ ἐπίτροποι, ἴστανται ἀσκεπεῖς ἀνὰ δύο πλησίον τῆς ἱερᾶς ἁγίας εἰκόνης, κρατοῦντες ἕκαστος ἀνὰ μίαν τετράφωτον λαμπάδα· ταῦτ' οἱ ποιοῦσι καὶ οἱ ψάλται προπορευόμενοι δέ, ψάλλουσι μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως τὸ ᾠδὴν ἔστι(*) ἔν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ κρούουσιν οἱ κώδωνες ὅλοι, μέχρις οὐ φθάσωσιν οἱ ἱερεῖς, καὶ λοιποὶ κάτω εἰς τὴν εὐρεσιν, καὶ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς μεσαίας πύλης τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, εἰσέρχονται διὰ τῆς ὥραιας κλίμακος πρὸς τὸν κάτω ἱερὸν ναὸν τῆς εὐρέσεως. Ἐκεῖ δὲ εἰσερχόμενοι καταθέτουσι τὴν ἱερὰν ταύτην εἰκόνα ἐπὶ τοῦ προητοιμασμένου καὶ ἡὑπρεπησμένου εἰκονοστασίου, ἀσπαζόμενοι ταύτην, καθῶς καὶ οἱ ἐπίτροποι καὶ ψάλται, καὶ ἅπας ὁ λαὸς μετ' εὐλαβείας. Εἴτα βάλ-

*) Ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ ἡ χαρὰ ἐξαγγέλεται δι' εἰκοσι καὶ ἐνὸς πυροβολισμῶν,

λεῖ εὐλογητὸν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, καὶ ἔξωθεν ἄρχεται ὁ προοιμιακός, καὶ ἀρχίζει ἡ τάξις τοῦ ἑσπερινοῦ, μετὰ μέλους καὶ μεγάλης παρατάξεως, ὡς ἡ τάξις ἔμπροσθεν.

Τῇ δὲ 30 ἑσπέρας ἐν τῇ συνήθει ὥρᾳ τοῦ ἑσπερινοῦ, κρούει τὸν μέγαν κώδωνα μόνον ὁ κανδηλανάπτης, (ἀφοῦ πρῶτον, ἀνάψῃ πάλιν ὅλα τὰ ἐν τῷ τῆς εὐρέσεως ἱερῷ ναῷ φῶτα, ὡς χθὲς ὁμοίως καὶ τὰ συνήθη τοῦ ἁγίου ναοῦ) καὶ βάλλει εὐλογητὸν, κάτω εἰς τὴν εὐρεσιν, καὶ ἄρχεται τῆς Θ'. ὥρας. Τελειωθείσης δὲ αὐτῆς, εἰσέρχονται εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα καὶ ἐνδύονται, Ἱερεῖς καὶ Ἱεροδιάκονοι, καὶ Κανονάρχοι τὰς χρυσὰς στολὰς, καὶ προπορευομένων τῶν ἑξαπτερύγων καὶ φαναρίων, καὶ κανοναρχῶν, ἀνέρχονται διὰ τῆς ὥραιας κλίμακος, ψάλλοντες τό, ᾠδὴν τὰ χεῖλη, φέροντες τὴν ἱερὰν εἰκόνα οἱ δύο ἱερεῖς ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν ναόν· (ἐν δὲ τὸ ἐπανέρχεσθαι πάλιν κρούονται ἅπαντες οἱ κώδωνες, καὶ κροτοῦσι τὰ πολυβόλα). Ἀφοῦ δὲ θέσωσιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εἰκονοστασίου, λέγει ὁ ἱερεὺς· ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, κ. τ. λ. καὶ ψάλλουσιν οἱ ψάλται τό, Κύριε ἐλέησον. Εἴτα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.— εἴτα ὑπὲρ τῶν ἐπιτρόπων καὶ συνδρομητῶν, εἴτα, ὑπὲρ τῶν εἰσερχομένων εἰς προσκύνησιν τῆς ἁγίας εἰκόνης, καὶ κτητόρων τοῦ Ἁγίου Ναοῦ.—Εἴτα

ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι, καὶ ἅμα τὴν ἐκφώνησιν.
Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν ψάλλουσιν οἱ ψάλται τό,
Εὐαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην. Ὡς ἐμψύχω Θεοῦ
Κιβωτῷ.—ἡ τό, Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ
κεφάλαιον.

Τελειωθείσης δὲ ταύτης τῆς τάξεως, εἰσέρχονται
οἱ Ἱερεῖς εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα, καὶ εἰς αὐτῶν βάλλει
εὐλογητὸν καὶ εὐθὺς τὸν προοιμιακόν· καὶ γίνεται
ἡ τάξις τοῦ Ἑσπερινοῦ μετ' Εἰσοδόν, διὰ τοῦ Ἱερο-
διακόνου, διὰ τὴν χαρὰν τῆς εὐρέσεως τῆς
ἱερᾶς εἰκόνης.

